

Prædiken 14. søndag efter trinitatis

v/ Mikkel Flor

Hvorfor kommer man i kirke om søndagen? Hvorfor kommer nogle overhovedet i kirke? Jul, påske og pinse og så konfirmationerne - er vel de meste besøgte. Og så i dag - HØST. De andre - almindelige søndage i kirkeåret - her ser det helt anderledes ud.

Det er ingen hemmelighed at de fleste har vigtigere ting på programmet. Mange ved heller ikke rigtig, hvad kirken skal gøre godt for. Jo, man bliver begravet derfra og døbt herinde og bryllupper fejres med ris og blomsterbuketter. Og så er der præsten - en stor, sort fugl med hovedet på fad, hvilende i den gammeldags, hvide krave. Det er næsten lidt latterligt.

Indimellem *står* man også op. Hvornår man skal rejse sig, er ikke rigtigt til at vide. For det meste siger præsten til. Heldigvis. Ellers kunne man nemt fjumre rundt i det. Enten sidde ned, når man skal stå op. Eller stå op, når man skulle have siddet. I det hele taget lidt forvirrende og noget nogle engang for umindelig længe siden - sikkert indførte - for at huske folk på - at det med Gud - er noget alvorligt noget. Men ser man lidt nærmere på det - egentlig noget underligt pjat, er det ikke?! For hvad forskel gør det? Vil Gud ramme en med sin store fluesmækker, hvis man ikke gør det rigtige? Det er noget vrøvl. Sådan noget sker da ikke.

Og nej. Sådan noget sker ikke. For Gud er uendelig langt væk, måske allerhøjest lidt mere end en tanke. Han har aldrig rigtig hjulpet med noget - hverken dengang man havde kærestesorger og virkelig havde det skidt - eller da man bad om at tante Ella blev rask efter behandlingerne. Hvor var Han da? Han var der ikke, fjern og tavs. Måske har de fleste af os billedet af den rare, skæggede julemand oppe i himlen. Der giver biler til drengene og dukker til pigerne. Det er meget svært at tage springet herfra til noget der i virkeligheden er så fast, som den religiøse verden - egentlig er. Vi mærker sjældent noget til den. Vores dage har et helt andet indhold. Ens hoved er slet ikke vant til sådan nogle spekulationer eller tanker. De er for fanatikere eller for mennesker der enten ikke kan klare sig selv eller på en eller anden måde mangler indhold i tilværelsen. Længere er den ikke. Og så alligevel:

”Tænk Paa din Skaber i Ungdommens Dage, førend de onde Dage kommer og Aarene nærmer sig, om hvilke du vil sige: »I dem har jeg ikke Behag!» - står der i Prædikerens bog.

”Sandelig, sandelig siger jeg dig: Da du var yngre, bandt du selv op om dig og gik, hvorhen du ville; men når du bliver gammel, skal du række dine arme ud, og en anden skal binde op om dig og føre dig hen, hvor du ikke vil.”

Så er det at man igen ligger der ved dammen, venter på at den skal komme i bevægelse. Men når aldrig derhen. I 38 år har man forsøgt og mærker pludselig en hånd. Hjælpen er kommet. Det er ikke til at forstå. Se - det hedder tålmodighed. Og den kommer oppe fra, fra himlen af. Det er ikke til at forstå.

Men - kunne anken være - vi ligger da ikke ved dammen! Og vi er da heller ikke syge! Jo, det er vi. Jesus kom ikke for at helbrede raske, men syge. Så jo - vi ligger ved dammen. Det gør vi. Vi tror bare at vi er alle mulige andre steder. Hjemme, på ferie eller på arbejde. Hjælper ikke. Vi ligger altid ved dammen. Vi blev ikke født ved dammen, men endte alligevel der. Og for det meste dør vi også ved dammen. Hvorfor? Fordi livet blev brugt på alt muligt andet. Bare ikke det centrale. Hvorfor er jeg her? Hvad skal jeg her? Er der en mening med mig? Og - er der noget større bag mig? Hvad er dette mig - dette jeg - overhovedet for noget?

Se - har man ikke tænkt over det - så er det vel på tide. Der er jo stadig tid. Og tid er velsignet. Velsignet til at blive brugt til alt muligt - muligheder. Men helst til vigtige ting. Og det er der vi befinder os i dag. Lige ved siden af kilden.

Altså, man må forsøge at sætte sig lidt ind i den mærkelige verden, som Jesus kommer med og omgiver sig med. Og huske på at Han altid stiller sig til vores rådighed. Vi må banke på længe nok - ligesom den vedholdende enke der var ved at plage livet af dommeren - indtil Han åbner døren. Gud er og bliver kærlighed. Det er os der bøvler rundt - og ikke Ham. På en måde er Han enkel og lige til - det er os der er underlig sammensatte. Knudrede. Og ikke en fugl falder til jorden uden Han er med i det.

Der er en fortælling om en gammel jødisk rabbi, der havde et lille barnebarn. Drengen legede gemmeleg med de andre drenge. Men han gemte sig godt. Og da han endelig kom frem, var de gået hjem.

Grædende løb han hen til sin bedstefar. Han følte sig svigtet af legekammeraterne og beklagede sig - imellem snøftene - over at de ikke havde fundet ham.

Bedstefaderen lyttede og sukkede dybt. Så sagde han med tårer i øjnene: ”Åh lille Ruben. Sådan er det også med Gud. Han gemmer sig også - og håber på at vi finder Ham.”

Ak, ja. Det hjælper heller ikke at skælde ud. Grundpillerne kan vi hverken rokke eller ændre på. Frøet må i jorden. Ikke på vejen, ikke stengrund, men i en velplejet have, den gode jord der bærer frugt. Hundrede, tresindstyve og noget tredive fold.

Den der har øren - hører. I dag er det høst. Og spår man ret - ender det trods alt alligevel - med noget godt. Der er nemlig kaffe og lagkage bagefter, hvilket nogle betænksomme og forudseende medlemmer af menighedsrådet har sørget for. Og læg mærke til hvor smukt kirken er pyntet. Og Ulla der har lagt så mange kræfter i den musiske del. Tak til Spirekor - tak til Kirkekoret, dejlige børn og unge mennesker. Og så alle de andre, som har hjulpet til med at få Høstgudstjenesten til blive en festlig dag.

Amen